

mere af. Jeg er ikke blind for, at dette Forslag, saaledes som det sandsynligvis vil blive affattet, naar det gaar herfra op i det andet Ting, rimeligvis vil være af en saadan Beskaffenhed, at det bliver nødvendigt for Folketinget nok en Gang at beskæftige sig med Saltvandsfiskeriet, og rimeligvis ogsaa nødvendigt for mange af dem, der have været med til at arbejde paa denne Sags Gennemførelse til det Punkt, den nu er kommen, at slaa endnu mere af end det, de have været villige til indtil nu.

Jeg skal i Tilslutning til, hvad flere andre ærede Medlemmer have givet Eksempel paa, ikke forsøge paa dette Tidspunkt at tage en lang Forhandling op om disse Spørgsmaal, saa vidt som Sagen nu er kommen. Jeg skal holde mig til nogle enkelte Punkter, og det kan jeg saa meget bedre, som jeg, som sagt, har resigneret og ikke paa noget som helst nævneværdigt Spørgsmaal har fastholdt et Særstandpunkt. Jeg vil dog gerne have Lov til at nævne, at det, som liges mindst har taget en stor Del af Udvalgets Tid at drøfte og overveje fra alle Sider, er Bestemmelserne i § 4 om Bundgarnsspørgsmaalet. Jeg erkender, at det, som Flertallet her er endes om, meget let kan angribes, og det er ikke en Gang sagt, at det er det egentlig mest rationelle og mest forstandige, som her er kommet frem, men ogsaa det er jo et Kompromis. Det staar i alt Fald fast for mit Vedkommende — og deri har jeg vist Tilslutning fra største Delen af Flertallets Medlemmer —, at det kan ikke forsvares at lade Bundgarnspladserne være Genstand for frit Spil mellem alle Fiskere, som ere Liebhavere til en saadan Plads —; det kan ikke gaa an, og det vil ikke være forsvarligt. Hvis man siger, at den, der kommer først og faar rammet sin Pæl ned paa det Sted, hvor han vil anbringe sit Bundgarn, har Ret, og at for ham skal alle andre vige, saa vil det kun føre til, at der øjeblikkelig vil blive et vældigt Kapløb om at komme først, og det vil meget let og meget hurtigt udvikle sig til en virkelig Strid, til en virkelig Kamp mellem Fiskerne. Saa snart det var konstateret, at en eller anden Fisker havde i nogle faa Aar fisket godt paa en bestemt Plads, hvad enten det saa var hans eller hans Redskabers Skyld, eller det var, fordi den paagældende Plads var særlig godt egnet for Bundgarnsfiskeri, vilde der blive en saadan Rift om at komme først og faa fat paa denne Plads til næste Aar, at der let vilde opstaa ret uhyggelige Til-

stande mellem Fiskerne. Det lader sig efter min Formening ikke gøre, og derfor har jeg ikke kunnet være med til det Ændringsforslag, der er stillet af 3 ærede Medlemmer, og som det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) i Gaar for sit Vedkommende motiverede.

Men jeg skal indrømme, at der kan meget vel være andre Veje, man kunde gaa, og som maaske kunde være lige saa gode, ja maaske bedre end det, der er foreslaaet af Flertallet, thi jeg erkender, som sagt, at det kan meget vel angribes. Jeg erkender, at den Teori, det Princip, at den, der en Gang har været saa heldig at finde en god Bundgarnsplads, har faaet Hævd paa den og skal forblive i ubestridt Besiddelse af den, saa længe han overhovedet driver Bundgarnsfiskeri paa denne Plads, let kan føre til ret uheldige Tilstande. Jeg erkender, at der kunde være den Udvej, som vi ogsaa have drøftet i Udvalget, at man kunde gaa tilbage til den gamle Ordning, at lade Staten ligesom hidtil optræde som Ejer af Bundgarnspladserne og dernæst ligefrem stille den til Auktion blandt Fiskerne, saaledes at det Beløb, der kom ind som Afgift for Brugen af alle Bundgarnspladser her i Landet, blev henlagt til en særlig Fond, som benyttedes udelukkende til Fordel for Fiskeriet. Det var en Udvej, som maaske kunde bruges, men naar jeg ikke har villet holde stærkt paa den, er det, fordi det er mig bekendt, at en stor Mængde Fiskere omkring i Landet, navnlig omkring ved Smaaøerne, ser med den største Mistillid og den største Frygt hen til en saadan Ordning.

Saa nævnte det ærede Medlem for Helsingør i Gaar en anden Tanke, jeg ogsaa har været inde paa, og som ogsaa har været drøftet af Udvalget, nemlig at give den til enhver Tid værende Bundgarnsfisker Ret til at forblive Indehaver af Pladsen for en saadan Aarrække, som et Bundgarn i Almindelighed kan vare. Naar det ikke gaar an at give Fiskerne fri Konkurrence og frit Spil hvert Aar om Erhvervelsen af Bundgarnspladserne, beror det jo nemlig i væsentlig Grad paa, at et Bundgarns Værdi løber op til nogle Tusinde Kroner, og ikke ethvert Bundgarn passer til enhver Plads; det Garn, der er lavet med særligt Hensyn til en bestemt Plads, kan fiske godt der, men det er ingenlunde derfor givet, at det ogsaa kan fiske godt paa andre Pladser. Der kan derfor være nogen Rimelighed for at gaa den Vej, at man siger, at Ihændehaveren af en Bundgarnsplads skal have Ret til at